

независности. Приликом полагања исправа о ратификацији Конвенције од 3. марта. 2004. године, сматра се такође, да је Црна Гора приложила и декларацију у вези с чланом 57. Конвенције те резерве у односу на чл. 5. и 6. Конвенције. Међутим, Европски суд за људска права је утврдио другачије временско важење Конвенције у односу на Црну Гору *ratione temporis* и *ratione personae*. Наиме, Европски суд је утврдио да се временско важење Конвенције у односу на Црну Гору рачуна од 3. марта 2004. године, то јест од дана ратификације Конвенције од стране бивше Државне заједнице Србија и Црна Гора.

Томе свакако доприноси чињеница да се, према ставу Европског суда, заузетог у предмету Бијелић против Црне Горе и Србије, примјена Конвенције, а тиме и јурисдикција Европског суда, протеже ретроактивно од 3. марта 2004. године, а не од њеног приступања Савјету Европе (тј. од 11. маја 2007. године), чиме је пред Уставни суд, постављен велики захтјев – оцјене усклађености правног поретка Црне Горе за тај период.

Поред наведених, Уставни суд има надлежности за доношење одлуке о повреди Устава од осталих органа власти (да ли је предсједник Црне Горе повриједио Устав и друго), о сукобу надлежности између државних органа који врше судску и извршну власт, као и сукобе надлежности између државних органа јединица локалне самоуправе и између органа локалне самоуправе.

Одлука Уставног суда Црне Горе има укидајуће (касационо) дејство. Њоме се окончава уставни спор и из правног система уклања неуставни пропис, отклања повреда уставних слобода и права грађана, рјешава сукоб надлежности, утврђује да ли је предсједник државе повриједио Устав, одлучује о забрани рада политичке партије и невладине организације, утврђује повреда права у току изборног процеса за избор органа власти и друго. “...с обзиром на практичне услове прописане чланом 46.

Конвенције, као и принципа да основна права која су заштићена међународним уговорима о људским правима треба уистину да припадају појединцима који живе на територији дотичне државе потписнице, без обзира на њен каснији распад или сукцесију (в. *mutatis mutandis*, став 58. ове Пресуде), Суд је мишљења да треба сматрати да су и Конвенција и Протокол број 1 били стално на снази у односу на Црну Гору од 3. марта 2004. године, између 3. марта 2004. године и 5. јуна 2006. године, као и након тога (в. ставове 53–56 раније у тексту ове Пресуде)“. „Из приступа који је у случају Бијелић против Црне Горе (2009) прихватио Европски суд изводи се и слједеће опће правило: темељна права из међународних уговора о људским правима, као што је Конвенција, морају бити осигурана свим особама које живе на територији (бивше) одговорне државе странке, без обзира на накнадну дисолуцију или сукцесију те државе.“ – Јасна Омејец, Конвенција за заштиту људских права и основних слобода у пракси Еуропског суда за људска права – *Strasbourgski acquis* – Нови